

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

14. Scimus enim quia lex spiritualis est: ego autem carnalis sum, venundatus sub peccato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

ac inefficaces reddat. Quod orthodoxorum
ctorem diligenter advertere opera precium
erit.

**Concupif-
centia in
renatis
verum
peccatum
non est.**

Sed & illud hoc loco observandum est
horum temporum hæreticos propter vocabu-
lum, *peccatum*, quo in hoc capite torques
Apostolo ipsa concupiscentia eiusque primi
motus designantur, pertinaciter solites
etiam in renatis hanc concupiscentiam, cuius
que quoslibet motus, etiam absque consensu
deliberato veri nominis peccata esse, idcirco
hominem semper peccare, vel certe semper
in peccato esse coram Deo, & quantum
ex se est, nisi propter umbraculum gratie
regatur, & non imputetur. Sed interpretatur
Sancto Augustino, quem hæretici hodie
hoc argumenti genere libenter audiunt,
quamvis ab Apostolo ita vocetur, tamen
veri nominis peccatum non est, sed
sic vocatur, quia ex peccato facta est, sicut
ptura manus dicitur, vel quia ad peccatum
ut frigus pigrum vocatur. Vide illum lib.
1. cap. 13. contra duas epist. Pelag. Alias
huius rei probationes vide in opere notitiae
de Iustificatione lib. 3. cap. 3.

14. *Scimus enim quia lex spiritualis est: ego
tamen carnalis sum, venundatus sub peccato.*

**Lex quo
sensu spi-
ritualis.**

Quo sensu Apostolus hic legem spiritua-
lem vocet, quum varijs ex causis spiri-
tualis dici queat, vel quia à Spiritu Sancto

est, vel quia spiritus nostri directiua est, vel quia cultores eius spirituales facit, vel denique quia non nisi à spiritualibus impletur, (quem sensum reddit S. Augustinus) disputatio ipsa Apostoli docere nos potest ac debet. Pergit probare legis innocentiam ac sanctitatem; nec illà ex se vel causam mortis esse, vel ad peccandum illicere; sed ipsum in nobis peccatum, sensualitatem ac prauitatem naturæ nostræ, illam esse quæ ad peccandum prouocat, & impedit quo minus lex tota perficiatur. Lex igitur spiritualis est, nihil nisi spiritualem, purum, ac sanctum Dei cultum docet. *Ego autem carnalis sum* (ait in sua & hominis etiam regenerati persona Apostolos) & *uendatus sub peccato*: id est, ut in sequentibus copiosè explicat, carnè & sensualitatem gero legi rebellem.

Totum hunc sensum corrumpit nequiter Calvinus. *Sensus* (inquit) *est: Lex cælestè quandam & Angelicam iustitiam requirit, in qua nauis nullus appareat, ad cuius munditiem nihil desideretur: ego autem carnalis homo nihil possum quàm illi aduersari.* Duo dicit, & in utroque fallit ac fallitur. Prius de cælesti & Angelica iustitia quod narrat, apertè falsum est, quum non Angelis sed hominibus lex lata fuerit. Distinguere oportuit de fine legis & de obligatione legis. Legis haud dubiè finis est, nos ita perfectos ac spirituales reddere, ut Angelis tandem æquales simus; sublata videlicet ipsa

In expos.
quarun-
dã propof.
in epist.
ad Roma.

Lex ad
Angelicã
iustitiam
non obli-
gat.

concu-

concupiscentia, & quolibet prauo motu propter quæ ipsi in hac vita spirituales aliter huc carnales sunt. Et hoc respectu non in altera vita legem impleri, quia non in altera vita perfectio Angelica requiritur. S. Augustinus locis dudum citatis docet. Posterius quod dicit, dupliciter falsum est, tum quia Apostolus in his verbis non ponit legis & naturæ corruptæ nudam comparisonem, sed in persona sua & hominis regenerati etiam in hoc versiculo loquitur, sicut in sequentibus vsque ad finem capituli loqui Calvinus agnoscit: tum quia falsum est, hominem extra gratiam nihil posse contra legem aduersari, id est, nihil quam perpetuum peccare: quod non est huius loci operatio exquirere. Sed Apostolum in hoc versiculo de seipso loqui non secus quam in sequentibus, ideoque non esse in his verbis legis, quoad perfectionem Angelicam, & naturæ corruptæ oppositionem; sed legis precepti, hominis infirmitatem opponi, sequenti proxime versiculus, qui huius præcedentis causam reddit, ad oculum demonstrat, *Quoniam enim operor, non intelligo.* Ostendit se esse carnalem, quia quod operatur, non intelligit. Eadem ergo persona est quam hic carnalem vocat, & de qua in sequentibus loquitur. De hoc modo Chemnitius cum suis Lutheranis totum contextum de Pauli persona exponunt.

* Vide opus nostrum de Iustificat. lib. 2.

Sed hic iam quaeritur quomodo Paulus se carnalem vocat, adeoque venundatum sub peccato. Ex hoc enim infert Chemnitius, homines in Christo regeneratos, etsi ex parte mentis iustos, tamen ex parte carnis iniustos, ideoque nullo modo simpliciter iustos per bona opera esse. Sed breviter cum Augustino respondemus, distinguendum esse inter hominem ex parte carnalem, & totum carnalem. Quicumque (ait August.) carnalibus concupiscentiis cedit atque consentis, totus carnalis est in. Si autem concupisces quidem, quod lex vetat cum dicit, Non concupisces, seruas tamen aliud quod lex etiam iubet, Post concupiscentias tuas non eas. mente spiritualis es, carne carnalis. Hæc ille: & iterum alio in loco plenius: Nunquid Apostolus, quum hoc scriberet, carnalis fuit, an secundum corpus hoc dicit? Adhuc enim erat in corpore mortis huius nondum factio spirituali, quod alibi dicit, Seminatur corpus animale, surget corpus spirituale. Tunc enim ex toto se, id est, ex utraque parte qua constat, spiritualis homo erit, quando etiam spirituale corpus erit. Neque enim absurdum est, ut sit in illa vita etiam caro spiritualis, si potuit esse in hac vita, in his qui adhuc carnalia sapiunt, etiam spiritus ipse carnalis. Sic ergo ideo dixit, Ego autem carnalis sum, quia nondum spirituale corpus habebat Apostolus; sicut posset dicere, Ego autem mortalis sum. Quod utique non nisi secundum corpus intelligeretur dixisse, quod nondum fuerat immortalitate vestitum. Hæc ille.

Carnalis igitur est vir iustus, & spiritualis;
 B b quia

Iustus
 quomodo
 carnalis.

Serm. 5.
 de verb.
 Apoholi.

Cōtra 2.
 epist. Pe-
 lag lib. 1.
 cap. 10.

quia necdum est totus spiritualis, quatenus adhuc corpus habet, non spirituale, & quod spiritui per omnia obediat, sed corpus carnale motibus carnis adhuc subiectum, sicut & corpus mortale corruptioni obnoxium.

Iustus
quomodo
venunda-
tus sub
peccato.

Ibidem
loco po-
sterius ci-
tato.

Rursum, quod in Apostolo sequitur, *Venundatus sub peccato*, non in sensu Calvini, quod nihil aliud possit quam peccare, & legi obtemperare, sed quod adhuc corpus gerat a corruptione non redemptum, idem exponit Augustinus his verbis: *Item quod adiunxit Apostolus, Venundatus sub peccato, ne quisquam eorum redemptum Christi sanguine existimet, etiam hoc secundum illud potest intelligi, quod alibi ait, nos primitias Spiritus habentes, & ipsi in nobis ingemiscimus, adoptionem expectantes, redemptionem corporis nostri. Si enim secundum hoc se venundatum sub peccato, quod adhuc non est redemptum a corruptione corporis eius, vel venundatum quando in prima transgressione precepti, ut habet corpus corruptibile quod aggravat animam, quod prohibet Apostolum intelligi de seipso dicere, quod vocat, ut etiam in ipso posset intelligi? Hanc iterum Augustinus: cuius una explicatio, Christi vitio cauillationi satisfacere potest ac debet.*